

zdaj me poslušaj, Malka, in vse ve punce poslušajte, kaj vam pravim: Ne verjemite nič fantom, ne zdaj, še manj pa, ko boste večje! Obetati znajo, kadar pa treba obljubo izpolniti, pobegnejo!»

»Ali jim tudi vi nič ne verjamete?« se je osmelila Malka, da je vprašala učiteljico.

»Tudi jaz ne!« je odgovorila učiteljica komaj slišno in se čudno nasmehljala. —

A. Meder-Utva:

Vrabci.

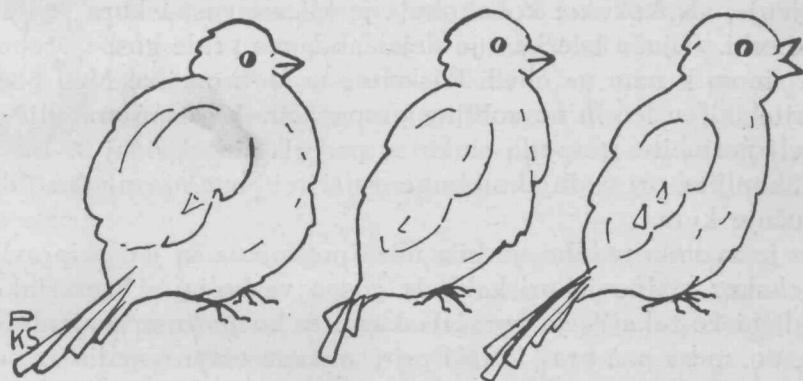
(Konec.)

tem je priskakljala in priščebetala nova ptičica na vese-
lico. »Ta-le, sinko, ta bi bila zate. Glej, kako je ljubka in
živahna! Celo bela peresa ima v perutih, lahko si vesel
take krasotice!« prigovarja mati.

Krasotica pa je bila drzna in razposajena. Skakala
je sem ter tja in hotela vse prevpiti.

»Ne, mamica!« pravi edinec odločno. »Ne maram take, ki preveč
klepeče. Če nimaš boljše, rajši odrinem po svetul!«

Potrta je prišla vrabulja drugo jutro na kurji dvor in potožila
stari kuri: »Nobena mu ni všeč, ena mu je predebela, druga pre-
nerodna, tretja preveč ščebeta... Kaj mi je storiti? Kaj mi je storiti?«

Kura se zamisli in preudari, zardi in pravi: »Deset imam hčerá.
Nobena ni niti predebela niti ne presuha, nobeni ne manjka ni enega
peresa, dostojne so in dobro vzgojene, vsaka bi bila vredna kraljevega
kurnika. Hm, kaj, če bi bila katera vašemu sinku všeč?«

»To je misel, vredna vaše glave,« se razveseli vrabulja. »Še danes
pridem z njim k vam na obed, pa naj si izbere po svoji mili volji
nevestico med vašimi hčerami!«

Potolažena zleti domov. A sinko je na pragu: »Nu, mati, kaj je z mojim potovanjem, ali je pripravljen kovčeg?«

»Ne kovčega, sinko, nevesto ti pripravljam! Ena izmed desetih hčerá gospe kure bo tvoja, kakor boš izbral. Povabljena sva na obed.«

»Kaj, kura naj mi bo nevesta? Kura mora biti vedno pripravljena, da roma v lonec ali na raženj. Ne boš, mati, že jutri bi utegnil biti vdovec,« ugovarja mladič.

»Toda, sinko, če ti eno vzame bridka smrt, pa vzameš drugo, življenje ti bo večno svatovanje, a svatovanje je veselo. Premisli, sinko, in dve gredi graha ti dam za doto.«

»O, zaradi graha pa,« začivka mladi gospodek.

»Tako je prav, moj vrli sinko!« ga pohvali mati in odleti na požirek rose.

»Ko bi jaz vedel, ko bi jaz vedel, kje so te grede, kje so te grede,« si prepeva mladi vrabček, ko ostane sam doma na pragu.

»Jaz pa vem zanje,« se oglasi tanek glasek, in drobna glavica zelene gosenice pokuka izpod lista. »Če me poneseš tja, pa ti povem!«

»Prav rad te ponesem, če mi poveš,« začivka vrabček.

»Na županovem vrtu so, no, pojdiva! Kar vzdigni me!«

»Tako, takoj ti to storim, na županov vrt s teboj zletim!« zapoje vrabček, požre gosenico in odleti — na županov vrt. —

Na kurjem dvoru je po odhodu gospe vrabulje zavladalo veliko razburjenje. »Kokokoko, kokokoko!« je klicala gospa kura svoje lepe piške k sebi. »Ljube hčerke,« je dejala, »danes pride gospa vrabulja s svojim sinom k nam na obed. Poskrbite za dobro pičo! Med obedom ne letajte jajčec leč in ne zobljite prepožrešno! Gospé vrabulji desni kremelj poljubite, gospodu sinku se pa priklonite! Zdaj se brž še v pesku okopljite, pri vodnjaku kljune osnažite! Snaga je mladosti dikal!« jih poučuje kura.

Ko je zvonilo poldne, je bila miza pogrnjena in jed pripravljena. Točno kakor vedno je priskakljala gospa vrabulja, a brez sinka.

»Ali ni že tukaj?« je vprašala kuro. A ko je kura zanikala, si je mislila, no, mora pač prav kmalu priti, navade nima pojeđin zamujati.

Gospa kura je spremila vrabuljo do družbe, ki je bila vsa prav svatovsko razpoložena.

A mladega vrabca ni hotelo biti. Gospa vrabulja se je globoko zamislila: »Naposled je porednež iztaknil grahove gredice, pozabil na nevesto in name. Vsekakor moram pogledati.« Na glas pa je rekla: »Dovolite mi, gospoda, da za hipec odletim in pogledam po sinku! Skrbi me, da bi se mu kaj ne bilo pripetilo!« Odletela je in ni se več vrnila.

Kura je nekaj časa čakala in se ozirala na levo in desno, prestopicala z ene noge na drugo, nazadnje, ko ju le ni bilo, je tudi kuro potrpljenje minilo, razhudila se je in zakokodajskala: »No, hvala

lepa za take svate! Deca, hajdi k zrnju! Naj se mi le enkrat vrabka s svojim vrabcem malopridnim še prikrade, ji pokažem vrata s kljunom!«

Gospa vrabulja ni mislila nobenkrat več na kurji dvor. S sinkom edincem sta hodila zobat sladki grahek na županov vrt, dokler ga je kaj bilo.

Iz dalje prihaja zvonjenje . . .

*Iz dalje prihaja zvonjenje . . . Iz dalje, čuj, vetrček veje,
Kot bil bi kdo strune ubral! tajinstven donaša šepet,
Kot vzdihne bi, kot hrepenenje kot da se kdo ljubko mi smeje,
sem nosil bi éterni vall kot hitel bi kdo me objet! . . .*

*O kdo si, ki semkaj do mene
ihtijo ti tihe želje?*

*O kdo si, ki k tebi me žene
to moje nemirno srcé? . . .*

Dr. Fr. Zbašnik.

E. G.:

Jakobu Dimniku v spomin.

Še danes se živo spominjam, s kolikim veseljem je pozdravil šolski ravnatelj Jakob Dimnik pred 25 leti zamisel, da začnemo z novim letom 1900 izdajati »Zvonček«. In kolika radost je sijala iz njegovih pogledov, ko je dobil prvo številko našega lista v roke! »Zvončka« se je takoj oklenil z vso ljubeznijo in mu je ostal zvest prijatelj in sotrudnik vsa leta do svoje smrti.

Ko je Jakob Dimnik leta 1916. praznoval šestdesetletnico svojega rojstva, se ga je spomnil tudi »Zvonček« z obširnejšim spisom, kjer so bile navedene njegove zasluge za razvoj našega osnovnega šolstva in za našo mladinsko književnost. Odtlej do danes se je mnogokaj izpremenilo. Nastale so čisto druge razmere, ko se je ob koncu l. 1918. ustanovila naša država in je prišla nacionalna misel do zmage in polne veljave. V teh letih po prevratu se je celo stopnjevala Dimnikova delavnost, kakor da je hotel vse svoje duševne in telesne moči do skrajnosti izčrpati v korist osvobojenega in ujedinjenega naroda, ki se mu v skupni in svobodni domovini obeitajo lepši in srečnejši časi.

Tega našega prijatelja in sotrudnika ni več med nami! Umrli je dne 1. septembra t. l., ko je ravnokar stopil v zasluženi pokoj po 45 letnem neumornem in uspešnem delu v šoli za duševni in telesni blagor naše mladine.